

Отъ събравшитѣ се на 4 Августъ у командующий полка — майоръ Стояновъ — дружинни командири, заведующий домакинството и кап. Вазовъ, само кап. Геновъ не билъ съгласенъ съ заговорщицитѣ, но несъгласието му се състояло само въ личното му участие въ прѣврата. Съ цѣната на „честната си дума“, той бѣ взелъ разрѣшение да замине въ отпускъ къмъ Пловдивъ. Капитанъ Геновъ билъ опълченецъ — доленъ чинъ отъ III дружина, която сега командуваше. За участието му въ освободителната война (1877/78 год.) той бѣ получилъ солдатския Георгиевскій кръстъ IV° степенъ, а за участието му въ Сръбско-Българската война имаше и офицерски воененъ орденъ „за храбрость“ IV° степенъ. Минаваше за най-способенъ офицеръ въ полка и ползоваше се даже и съ по-голямъ авторитетъ и отъ самия командующъ полка, майоръ Стояновъ, и, ако той желалаше, щѣше усуети плана на заговорщицитѣ. Послѣ капитанъ Мусинова, той бѣ най-старшия въ офицеритѣ. Негово Височество добръ познаваше капитанъ Генева и го обичаше особено, която обичъ въ очитѣ на другитѣ офицери бѣ справедлива, а послѣдния, както ми се виждаше, бѣ Му прѣданъ. Въ сѣщия день, когато капитанъ Геновъ бѣ заминялъ за Пловдивъ, капитанъ Евровъ*) и поручикъ Карастояновъ**) бѣхж си отишли въ

*) Капитанъ Евровъ, като ковчезникъ, не взема участие въ войната съ Сърбия.

**) Въ врѣме на войната (1885 г.) поручикъ Карастояновъ бѣ полковой адютантъ, но намѣсто да бѣде съ полка, подъ разни благовидни прѣдлози, въ всичкитѣ походи и боеве отсъствуваше и само въ Пиротъ се яви, види се, да си вземе пая. Единствения му воененъ подвигъ въ боя подъ Пиротъ, който той направи, бѣ да прѣлети като нѣкое чудо въ карриеръ посрѣдъ бойното поле. Въ качеството си командуещи дружина въ боя, нѣмахъ